

fordrivelse foretaget af Kvinden selv, naar Fosterdrabet er sket, efter at hun har mærket sikre Tegn paa at være besvangret, med Hæfte eller Fængsel indtil 2 Aar, og Paatale kan ikke finde Sted, naar der er forløbet et Aar, efter at Forbrydelsen er begaaet; Forsøg med utjenlige Midler straffes ikke. Jeg vil henlede Udvalgets Opmærksomhed paa, om det er heldigt, at den sidste Bestemmelse staar udtrykkeligt i Loven, det Spørgsmaal bør man diskutere.

Kommissionsudkastet foretager altsaa en ganske overordentlig Formildelse i Straffen for Fosterfordrivelse i Forhold til Straffeloven, og det foreliggende Lovforslag følger heri Kommissionsudkastet fuldt ud, kun med een afgørende Ændring, idet Lovforslaget stryger dette Skelnemærke, om Kvinden har følt Fosterbevægelser eller ej, det lader med andre Ord de almindelig gældende Regler gælde for enhver Form af Fosterfordrivelse paa ethvert Tidspunkt af Svangerskab. Der er mange Grunde, der taler for ikke at lægge en afgørende Vægt med Hensyn til Straf eller Straffrihed paa dette videnskabeligt, rationelt set meget tvivlsomme Moment, hvorom man i mange Tilfælde slet intet vil kunne fastslaa, og hvor man vil være nødt til at tage sigtedes egen Forklaring som Bevis.

Men den for mig afgørende Grund til at lade dette Kriterium falde, selv om man i øvrigt ikke principielt vil være mod Fosterfordrivelsens Straffrihed, er ogsaa en praktisk Betragtning, nemlig den, at hvis man fritager Kvinden selv for Straf, men er nødt til at straffe den udenforstaaende Gerningsmand, som hjælper, eller den meddelagtige, ogsaa den medvirkende Læge, vil Resultatet blive, at hun ikke til Fosterfordrivelse kan forskaffe sig den fornødne sagkyndige Assistance, men er henvist til at foretage Handlingen selv, hvad der i høj Grad forøger den Fare, som i det hele ligger i Fosterfordrivelsen, en meget betydelig Fare for Kvindens eget Liv eller Helbred. Og da man, saa vidt jeg kan se, ikke fra nogen ansvarlig Side tør gaa med til at godkende Straffrihed for Medhjælpere til Fosterfordrivelse — det vilde være at aabne Døren for de farlige professionelle Fosterfordrivelsesklinikker —, bliver der praktisk taget ikke andet Udgangspunkt end dette: skal Fosterfordrivelse overhovedet være straffri, eller skal det overhovedet være strafbart? — bortset naturligvis fra særlige Forhold ved Sygdom, hvor Operation er nødvendig, og lignende, det taler vi ikke om, ogsaa bortset fra Tilfældet, hvor Bevængrelsen er Resultat af kønslig Friheds-

forbrydelse, som det ærede Medlem Hr. Heilesen var inde paa; om det er rimeligt at føje en Bestemmelse om dette Tilfælde ind i Loven, kan vi forhandle.

Jeg er ikke i Tvivl om, hvilket Resultat man her skal komme til. Rent bortset fra Befolkningens Flertals Opfattelse, hvad enten det er Kvinder eller Mænd, rent bortset fra den religiøse Anskuelse, der hersker, kan jeg ikke se rettere end, at ethvert sundt Samfund maa tage Afstand fra principielt at betragte Fosterfordrivelse som straffrit. Det ærede Medlem Hr. Axel Møller fremstillede i Gaar — maaske ikke paa dette Omraade — følgende Grundsynspunkt: Det har ofte stor Betydning for et Samfund at stemple Forbrydelsen, ikke Forbryderen. Det er netop Synspunktet her: Forbrydelsen maa staa fast, men for Forbryderens Vedkommende maa alle de straffeformildende Omstændigheder, som unægteligt i mange Tilfælde er til Stede ved Fosterfordrivelse, komme til at virke. Med det Udgangspunkt kan intet sundt Samfund forlange, at Fosterfordrivelse er tilladeligt; end ikke ud fra nok saa vidtgaaende Hensyn til Individets Frihed, til Kvindens Raadighed over sit eget Legeme, vil man kunne tillade et saa farligt Indgreb, som Fosterfordrivelse er, og endnu langt mindre fra et samfundsmæssigt Synspunkt.

Det sker ofte — og jeg maa sige, at det er for mig et meget uhyggeligt Tegn —, at man ud fra den populære Vildfarelse, at vi er blevet for mange Mennesker, opererer ogsaa med Begrebet Fosterfordrivelse. Det paa-staas jo, at allerede Malthus, der ligesom Montesquieu opererede for ca. 150 Aar siden, har videnskabeligt godtgjort, at vi er for mange her i Verden; og — det maa jeg tilstaa — det er overordentligt fristende for mig at komme ind paa dette Punkt, som jeg tidligere har anvendt Maaneder paa at studere, og imødegaa disse grundlæggende Misforstaaelser, som man navnlig fra Kommunisternes Side og fra Fru Thit Jensens Tilhængeres Side og fra pseudo-videnskabelig Agitation kender saa godt. Men dertil strækker Tiden jo ikke til; derfor vil jeg nøjes med nogle Antydninger.

Malthus' Regnestykke — hans aritmetiske og geometriske Progressioner, hvorledes Levnedsmidlerne vokser efter en aritmetisk Progression 1, 2, 3, 4, 5, o. s. v., medens Befolkningen vokser efter en geometrisk Progression, 1, 2, 4, 8, 16 o. s. v. — denne Teori er fuldstændig gendrevet, heldigvis ikke alene i Teorien, for det nytter i Regelen ikke noget, men den er ogsaa gendrevet af Historien, der har vist, at man ikke